

Aile geleneği olan akademisyenliği tüm imkanlar önüne serilmişken reddeden ve kendi hikayesini yazmaya karar veren yoga eğitmeni Defne Suman'ın öyküsü, hayatını yeniden yazmak isteyenlere ilham veriyor.

Yazı: Yaprak ÇETİNKAYA

Bir akademisyenin dönüşüm hikayesi

Sıhane'de eski bir apartmanın üst kat dairelerinden birinde, sıcak bir ofiste, bahar güneşi sırtımızı ısıtırken bir masanın etrafında dört kadın oturuyoruz. İçimizden biri kendini bulma yolculuğuna belki de en erken çıkmış. O yüzden anlatacaklarını çok merak ediyoruz. Defne Suman akademisyen olmak üzereyken direksiyon kırıp kendini dünyanın bir başka köşesine atmış ve sonunda hem maddi hem de manevi olarak yoga eğitmenliğinden beslenmeye başlamış. Bu yolculuk sırasında ikinci dönüm noktası ise çocukluğundan beri gizli gizli, adeta yanlış bir şey yapıyor muydu gibi yazarken şimdi kitaplarının basılmasını heyecanla bekleyen bir yazar olması. "Mavi Orman" ve "Saklambaç"tan sonra bugünlerde yeni kitabının basılmasını bekliyor heyecanla. Merakla başlıyoruz röportaja... İlk sorumuz malum... Ne oldu da birden rota değiştirdiniz? Çünkü duyduğumuz dönüşüm hikayelerinde genellikle beklenmedik bir acı oluyordu. Onun başına hangisi gelmişti...

Ne oldu da hayat planınızı gözden geçirmeye karar verdiniz?

Çok şükür hastalık, kaza değil ama benim çok dramatik olarak algıladığım, ailenin geleneğini kırmak gibi bir an var. Akademisyenlerden oluşan bir ailem var. Dedem Macit Gökbekir, Türkiye'nin ilk felsefe profesörlerinden... Anneannem Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ders veriyordu, annem Alman Dili ve Edebiyatı profesörü... Kuşağı hep kadınlar devam ettiriyordu ve sıra bana geldi. Çok başarılıyım okulda. Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'ne birincilikle girdim. İyi bir öğrenci oldum, master'a kabul edildim, asistanlık verildi. Prof. Dr. Nilüfer Göle'nin asistanı olarak çalıştım. Tezim bitti, sıra doktora geldi. Bütün bölüm bir olmuş beni doktora yollamak için hazır... Referanslar, başvurular... University of California, Los Angeles (UCLA)'dan tam burslu kabul edildim. Ama ben tam o sırada varoluşsal bir krize girdim. 2000 yazındaydık ve ben "Gidemeyeceğim" dedim.

Hissiniz neydi o günlerde?

Daralma hissi. Fkademî dünyasının kendini ifade için dar olduğunu hissediyordum. O kadar yüksek bir elite sesleniyorduk ki... Ben daha fazla insana ulaşmak istiyordum.

Bunu aileye açıklamak da sizin dönüm noktası oldu herhalde...

Çok güzel bir lokantaya gittik. Annem, babam, teyzem, hepimiz masada oturmuşuz. Güneş batarken İstanbul manzarasına bakıyoruz. "Ben doktora gitmeyeceğim" dedim. "Ne demek gitmiyorsunuz?" dediler. Ağlamaya başladım. Onların gözünden gördüm kendimi... Büyük bir yeniliği görünüyor. 26 yaşına gelmişim. "E ne yapacaksın o zaman?" diyorlar. "Bilmiyorum" diyorum... Sadece ne yapmak istemediğimi biliyorum. Sancı bir dönemden sonra dünyayı gezme kararı verdim. "Hangi parayla?" dediler. İnternette dolaşmaya başladım. Bir web sitesi buldum; www.idealist.org. Dünyanın her yerinden okullar, hastaneler ihtiyaçlarının listesini yayınlıyorlar, dünyayı gezmek isteyenler de ne yapabileceklerinin listesini koyuyorlar. En sonunda, yaz biterken, her gün gelen ama benim çok turistik diye ilgilenmediğim Tayland'dan gelen bir

Kadınlar, erkek bedenine uygun yoga yapıyor

Yoga Eğitmeni Defne Suman, yoganın Hindistan'dan batıya açılış sırasında 'kadınlar özel' yoganın göz ardı edildiğini söylüyor: "Yoga enerji bedenimizle çalışan bir sistem. Kasın içinde akan ve ana rahmine doğmuşuz andan itibaren bizi canlı tutan elektrik üzerine çalışıyor. Bu elektrik kadında ve erkekte aynı alomuyor. Kadınların çok fazla dengesiz değişimleri var. İki farklı elektrik devresi gibiyiz. Kadınlar daha yavaşlar, erkekler düz... Bugün geleneksel yoga olarak bildiğimiz sistem de aslında erkeklerin bedenine uygun. Kadınlara öğretilen versiyonu Batı'ya yolculuk edemedi ve popülerleşmedi. Bunun nedeni de Hindistan'da kadınların kendi içlerine kapalı bir ortamda yoga yapıyor olmaları. Bu nedenle biz erkekleri yoganı benimzedik. Örneğin kadınların adet döneminde yoga yapmamaları, 3 gün durmaları gerekiyor. Bu Hindistan'da gayet iyi bilinen bir bilgi ilken yoga adı altında batıya yolculuk edemedi."

teklifi değerlendirmeye karar verdim. Oradaki köylü çocukları eğitecek bir üniversitede ders vermek üzere yola çıktım. Bir ev ve ayda 100 dolarım vardı. Para yetiyor da artıyordu.

Daha önce hiç herhangi bir köye gitmiş miydiniz?

Hayır... İstanbul Cihangir'den hiç çıkmamışım ve Tayland'da bir köyün içinde, piriğin tarlalarının ortasında. Evde duş yok, kurna var ve tasla su dökülüyor. Tuvalet alaturka. Mutfak açık ve bir su küpünden ibaret. Bir sabah uyanıyorum, mutfakta yılan var. Ama hemen aldım. Alışmaya hazır gitmişim çünkü gitmeye çok hazırmışım.

Sizi nasıl konumlandırıldılar?

Hep Batılı yabancıya alışmışlar. Benim gibi biri çok hoşlarına gitti. Batılılara "farang" diyorlar. Bana, "Sen farang değilsin, bizden de değilsin" diyorlardı. Arada kalma durumunu, bir kimliksizlik halini de ilk defa yaşadım. Ne doğru ne batılı...